

BILAG I

Interview med person (♂), som i en periode har været indlagt på Kommune Hospitalets psykiatriske afdeling.

Spørgsmål:

Personlige data?

Civilstand?

Hvor har du været indlagt?

Hvornår?

Hvorlænge?

Hvordan/hvem fik dig indlagt?

Hvordan følte du det at blive indlagt?

Følte du selv, at du var syg? Eller fortalte andre dig, at du var syg?

Hvad skete der?

Hvad gik din behandling ud på?

Hvordan oplevede du psykiaterne - personalet - dine med-patienter?

Var der nogen efterbehandling?

Hvordan har du oplevet din barndom?
Din mor? - din far? - dine søskende?

Hvornår har du mærket de første symptomer?
Levevilkår på den tid?

Hvad har du gjort for igen at kunne leve et "normalt" liv?

Hvad mener du om psykiatriens syn på sygdommen - årsager og behandling?

Hvad er din egen opfattelse af årsager og behandling?

sp: ja!

sp: Nåh ja, det ved jeg ikke, om du har lyst til lige at læse de der spørgsmål igennem, så du ved, hvad det er vi er interesseret i at spørge dig om?

sv: Joh, det kunne jeg godt gøre.

Pause

sv: Jeg er uddannet som socialpædagog, og har haft 2½ år på Sam-Basis på RUC, og det er også meget godt, sådan set---

Altså, jeg blev indlagt i 78, sådan ca., eller skal vi vente med at gå videre, øh--

sp: Ja, jeg tænkte, bare du læser spørgsmålene, så kan vi selv stille dem undervejs, altså gå dem igennem.

Pause

sp: Ja, så starter vi, øh

sv: Ja - ja.

sp: Hvor har du været indlagt?

sv: Øhm, nej, det gør jeg ikke, fordi jeg vil hellere starte med, hvordan det skete og sådan noget, ikke?

sp: Øhm, okay.

sv: Det er nemmere, det bliver et mere kontinuerligt forløb for mig.

sp: Okay, det er op til dig.

sv: Så er det nemmere at holde rede på.

sp: Ja, det er i orden.

sv: Altså - hm! Det starter en sommer, hvor jeg har gået ca. 1 år på universitetet nede i Roskilde.

sp: Hvor gammel var du der?

sv: Altså, der har jeg været først i 20-erne, og jeg kommer fra et H.F.-studie, som var skidegodt, simpelt hen. Der blev jeg, kan man sige, omvendt, eller sådan noget.

Det ved jeg ikke, jeg var socialist, eller sådan noget; det er svært udefinerbart.

Jeg vidste godt, hvad jeg ville, og sådan noget, men så på det kursus på RUC var der nogle enormt gode lærere og projektarbejde, og alt sådan noget, og jeg tænkte: "Hov, det må lige være sagen".

Så jeg tog derned, og det jeg godt ville lave noget om, på det tidspunkt, det var noget med arbejdsmiljø, og alt sådan noget.

Så kom jeg i en gruppe med nogen, der havde lavet noget omkring nogle slagteriprojekter, og i den gruppe var vi ca.10 stykker. Men så var vi en kerne på 4, der var der enormt meget, og den ene var bare enormt superdygtig, simpelt hen, og læste Kapitalen på tysk og svensk (latter). Det var meget fint.

Men det, der var det vanskelige ved det, var at komme derned

og så sige: "Okay, jeg har læst det igennem, men jeg har svært ved at få det skrevet ned". Det er ligesom svært at sige, at her er et sprog, som man skal tilegne sig, og det skal man kunne formidle også ved at skrive det ned, og det blev enormt svært.

Men så. Jeg overlevede det år, og vi blev enige om, at jeg også skulle være med næste år.

Men under hele forløbet var det noget med, at meget ofte kunne det godt være, at Torben og jeg tog en morgenpibe, og så tog vi toget derned. Så var der også aktioner dernede, besættelse af huse. Ritt Bjerregaard var bare et dumt svin på det tidspunkt også. Meget af det blev selvstudium, men det var en enorm stærk gruppe, så man fik ret meget ud af det alligevel.

Så kom jeg i den samme gruppe til næste år igen, hvor vi så begyndte at lave noget omkring de grafiske processer, og igen skulle jeg, hvad er det nu det hedder, altså, det jeg havde svært ved var at formidle noget skriftligt, og der skulle jeg så beskrive en (ha) sættemaskine, og jeg havde kraftedemer aldrig selv arbejdet ved en sættemaskine.

Der begyndte så nogle modsætninger at stige op i mig omkring det at studere, og hvordan fanden det var at levere kendsgerninger videre. Altså, et er at beskrive dem, sådan næsten objektivt, samtidig med at man skal finde ud af, hvad der er baggrunden for, at de nu laver maskinerne, der er jo altid spidsfindigheder i det. Og så er det, jeg forestiller mig at beskrive de der ting med den maskine der, og så sidde at læse i en bog, der er skrevet af en mand, der har været med til at lave maskinen, altså en ingeniør, i et fuldstændigt vanvittigt sprog.

Så begyndte de at kalde mig "Syndromet", fordi jeg, for at finde ud af hvad det var, kunne de mange sider næsten udenad. Jeg satte mig bare (ha) ned og terpede. Jeg skulle fandeme kunne fortælle noget, det var mit udgangspunkt.

sp: For de andre i gruppen?

sv: Ja, men de oplæg jeg lavede blev alligevel kasserede, og det er skidesvært at få det kasseret hele tiden. Det ene oplæg skrev jeg syv gange, og til sidst var der noget, som kunne bruges. men det var alligevel skrevet s~ meget om, så jeg kunne næsten ikke genkende det.

Men det gjorde nu ikke så meget, for bagefter tænkte jeg, at det jeg egentlig havde gjort var research. Jeg havde lavet enormt meget, så derfor var der heller ikke nogen spekulationer om, at jeg skulle gå ud af gruppen. Det snakkede vi i hvert fald ikke højt om.

Da vi så skulle aflevere projektet, så begynder det selvfølgelig at blive mere problematisk, fordi til sidst i et projekt skal man lave meget; der er en hel masse ting, der går op for en, som ikke er der, og så det der mangler skal selvfølgelig knaldes hurtigt ned på papiret, og så blev det altså nogle af de samme i den gruppe, som skulle lave det. Altså, vi boede nede på universitetet i 14 dage i træk, og læste og skrev, læste og skrev. Så man var ved at være bindegale i hovedet af at sidde og læse det der.

Så den morgen jeg skulle komme med konklusionen på noget af det, ikke? Den sad jeg så og skrev, mens jeg sad med et fodbad, og jeg syntes, at noget af det var meget godt. Da jeg så kom ned med det, vidste jeg selvfølgelig godt, at det ikke ville blive accepteret, for jeg kunne ligesom se, at de ting, jeg skrev ned, var lidt anderledes end det f. eks. de skrev ned. Altså, det kapitallogiske sprog er lidt anderledes

end mit sprog.

sp: Men følte du - I var 4 - at der var 3 mod dig?

sv: Nej - ikke på noget tidspunkt, men jeg følte mig presset til at aflevere noget. Altså, det er klart, man har jo hele tiden diskussioner, hvor man sidder og forklarer, det man er kommet frem til, og så skal man ligesom finde ud af, hvordan det skal stå på papiret, ikke? Så frem med Karl Marx, ikke? (ha) Og det er et problem i sig selv. Da vi så sidder der og snakker med vores vejleder, såkaldt vejleder - han var der næsten aldrig. Det gik mere på, at vi selv lavede det. Så kunne jeg godt mærke sådan en tavshed over det hele, og så siger vejlederen til mig, at det der sker med mig, det er: "Enten så kan du lade være med at gå med op til eksamen, eller også gå med op til eksamen, og så skal du bare glemme alt om RUC bagefter". Det syntes han ville være en fin idé. Det sad jeg og tænkte lidt over, og jeg syntes i og for sig, at det var sgu egentlig meget godt at få en pause med det, for jeg havde arbejdet enormt meget med det, uden at få noget ud af det - sådan rigtigt. Og så blev vi sgu enige om, at jeg tog et halvt år mere.

sp: Altså, uden at gå til eksamen?

sv: Uden at gå til eksamen, ja.

sp: Gjorde du så det alene, eller kom du i gruppe med nogen andre?

sv: Nej - nej.

Ja, altså - jeg kom i gruppe med dem igen på en måde. De startede på overbygningen, og så hjalp de mig op til eksamen. Så det er helt fair. Og da begyndte jeg så at bearbejde mig selv: det er fandeme også for dårligt det her; det første år der kunne det godt være, at jeg havde været lidt for meget på galaren. Det var ikke så udpræget som med Torben måske, med en pibe eller to om dagen, eller noget mere. Jeg havde et eller andet mådehold med det, men jeg begyndte at finde ud af, at hvis jeg skulle have uddannelsen, så måtte der ske noget andet end det at bo sammen med Torben. Torben og jeg boede sammen, og så kan man godt forestille sig, at det kan blive problematisk en gang imellem. Altså, vi havde det meget sjovt. Det var ligesom udgangspunktet for det hele. Høj rockmusik - Janis Joplin, Jimi Hendrix - som fræser luften hele tiden. Så er det bare enormt svært at koncentrere sig om at læse kapitallogik (latter), og så kan det godt være, at man hellere ville spille beat i stedet for.

sp: Hvad lavede du udover at gå på RUC og bo sammen med Torben?

sv: Det kommer vi til.

sp: Nåh - undskyld.

sv: Ja - Torben og jeg flyttede ind i lejligheden lige ved siden af, og så kommer vennerne hver aften, og det er sgu meget sjovt. Det er bare det der med, at det er svært.

Men så fandt Torben ud af på et tidspunkt, at han ville rejse til Mexico. Det syntes jeg også, at det var enormt fint, at han ville blæse på sin far og mor, og der begyndte jeg så

også at finde ud af eller bearbejde, at vi var to forskellige mennesker, fra to forskellige steder.

Min baggrund det er at komme fra et arbejdsmiljø - decideret. Torbens: der er hans mor og far godt etableret med video, hus og Volvo, var jeg lige ved at sige. Eller hvad man nu kan sige, og de konfrontationer snakkede vi om. Vi snakkede faktisk meget om, hvad det var for et sprog, jeg havde og Torben havde. Vi havde virkelig mange gode diskussioner omkring det, men så rejste Torben til Mexico, og det syntes jeg selvfølgelig, at det var okay.

Der kører jeg så - netop det år - hvor jeg kører hårdt, ikke? der kører jeg uden at ryge galare eller noget som helst, og så er det, at jeg finder ud af, at det ikke kan gå alligevel. Så I kan nok se, at så har jeg spildt en masse tid med bare at høre rockmusik og sådan noget.

Så fik jeg arbejde på Hudegårdsens byggelegeplads, som køkkenassistent, og det er kun et par år efter, at jeg er flyttet herind, og jeg lægger ikke rigtig mærke til før, hvad det er at være vesterbro'er, og der sker en hel bunke ting, når man står nede på en institution og skal købe ind til 40 mennesker, og lige pludselig står der en lille pige og siger: "Mor er ikke stået op." "Nå, er Mor ikke stået op?" "Nå, men så må du jo hellere lige komme indenfor."

Altså - hvor man hele tiden mærker den der sociale virkelighed, der er omkring en, og som er virkelig meget hårdere, end det man selv har oplevet. Man begynder at tage det ind på sig. Jeg vidste på det tidspunkt, at hvis jeg skulle have en overbygning, som dansk nede på RUC" så ville jeg vælge socionomi. Den der personalegruppe nede på Hudegården, de var i sig selv også på det tidspunkt, havde en mængde problemer: parforholdsproblemer, man snakkede åbent - i hvert fald på det tidspunkt snakkede man åbent om alle ting.

Det var en kollektiv ledet institution, og det var meningen, at alle skulle have noget at skulle have sagt. En enorm masse fede projekter var i gang med cykler og alt sådan noget. Skide spændende simpelt hen, og så begyndte jeg at tage endnu flere af de der ting frem.

Folk kommer ud og sidder og snakker i køkkenet, det var ganske naturligt - også forældre: "Hvad skal vi nu gøre. Ungerne har det sådan og sådan, måske er det forkert, det vi gør." De var meget åbne overfor, at man skulle fortælle dem, hvordan de kunne gøre tingene, høre på meningerne.

Men jeg begyndte efterhånden at finde ud af, at jeg også blev brugt lidt, fordi jeg kørte nogenlunde straight med at have det der universitet i baghovedet også, og så ligesom være dernede og lave mad til dem. Men så holder jeg jo selvfølgelig op med at studere midlert i dig, da jeg fik at vide, at jeg ikke skulle til eksamen, og så kører jeg udelukkende nede på Hudegården.

Der begyndte det så virkelig at køre på: En pige, jeg arbejdede sammen med, hendes fyr begik selvmord, og hun havde det enormt dårligt, og det var ikke meget, der skulle til, før end hun brød sammen, og jeg skulle passe virkelig meget på, hvad jeg sagde, og prøvede på at støtte hende. Min søster, som også arbejdede dernede, hun havde også problemer med sin fyr. Han havde det ikke særlig godt. Han var alkoholiker, og hun fik nogle tæv engang imellem. Min kusine boede her i denne lejlighed, og hun havde en fyr nede på den der byggelegeplads, som havde et andet parforhold med børn og det hele. Det var altså sådan et dobbeltforhold, og det kunne hun ikke klare til sidst. Hun sad og græd herinde, og det kunne jeg godt høre og kom ind og snakkede lidt med hende.

sp: Det er jo den rene elendighed.

sv: Ja - og det er ikke engang nok endnu.

Så dør min mormor, og jeg holdt enormt meget af hende, og så begynder man ligesom at tænke over, hvad det er, der sker omkring en. Så skulle der være nedskæringer nede på institutionen. Det jeg arbejdede med skulle væk. Der skulle ikke mere være varm mad på Hudegården til børnene, og det, syntes jeg, var simpelt hen for meget, simpelt hen.

Så havde jeg også samtidig et job, som rengøringsassistent lige i midten af sommerferien, hvor jeg både arbejdede om morgenen, som rengøringsassistent dernede, for at spare penge nok til at studere.

Men så begyndte det lige pludselig at blive for meget. Jeg tænkte: "Du ryger lige en lille fed." (ha). Altså, jeg spillede også i et band med musik; det gik jeg meget højt op i på et tidspunkt. Ret høj musik, som kan mærkes på kroppen: hurtig, aggressiv musik.

Der var simpelt hen en enorm flade af problemer i det hele. I det band havde de også enorm mange problemer med hinanden, eller det havde de på det tidspunkt.

Der var ikke sådan mange involveret i problemerne direkte, man kunne se dem sådan lidt ude - på afstand. Altså, det var ikke direkte mig, som var den implicerede person; okay, det var det på studiet halvvejs, men den løsning jeg valgte, var en nem løsning. Der kom en løsning på det, men alligevel havde jeg enormt mange frustrationer over det ikke at kunne slå til i den sammenhæng og skulle så tænke videre.

Og så bor der jo også enormt mange gale mennesker her inde. Altså, jeg kan blive vækket klokken 5 om morgenen af kunstneren på 5. sal, som kommer og vil berette om et eller andet fuldstændigt mystisk fænomen, han har oplevet på gaden eller sådan noget i den stil. Det er også i orden. Man skal være åben. Dørene står altid åbne her inde.

Men hele tiden mærker jeg, at jeg får en masse ting ind på kroppen, som jeg ikke kan nå at bearbejde. Jeg når ikke ligesom at sige: "Hej - stop. Her er der sgu et eller andet galt", og så finde ud af hva' fan' er der galt. Jeg ved godt, at der er noget galt på en eller anden måde. Men jeg kan ikke komme videre med det. Enten skulle jeg finde ud af, om jeg skulle sige jobbet op. Det havde jeg bare ikke råd til, og jeg kunne også skide godt lide de mennesker. Men så sker der stadigvæk ting dernede på byggelegepladsen. Det er noget med narkomaner, der har deres børn der på det tidspunkt. Hvis nu der kommer en far ind i sin brandert og hører sønnen råbe lidt højt. Han er arbejdsløs og går hen ved bordet: "Nu skal du kraftedeme holde din kæft", og smak; det giver sådan et sug i én den oplevelse.

Altså, det er meget sjældent, at jeg har fået en på hovedet derhjemme. Det var sådan ret grove ting i forhold til, hvad jeg selv synes, jeg havde oplevet.

sp: Jo, men som du selv siger, at det var en stor overgang for dig at flytte herind til Vesterbro.

sv: Ja

sp: Altså, at opleve de ting. Fordi mig chokerer de ikke så meget.

Jeg er ikke fra Vesterbro, men jeg er herinde fra København. Man har set de ting, så er det ikke noget man bliver frustreret over. Man må acceptere: sige, sådan er det,

beklageligvis, men man tager det nok ikke på samme måde, end hvis man ikke har oplevet det før.

sv: Næh, for nu skal man ligesom til at bearbejde det.

sp: Ja, finde ud af, hvorfor der findes sådan en social uretfærdighed.

sv: Ja, og jeg skal proppe det ind i kassen oppe i hovedet. Så mener jeg også, at når man er sådan en 20 - 22 år, så foregår der en bearbejdning af alle de ting, man har oplevet; man vurderer dem igen. Ligesom i pubertetsforløbet, der gør man modstand mod de ting, man har fra forældrene. man gør ligesom op med, hvad vil jeg indeholde af det, og er det noget jeg bare er praktet på; den måde jeg snakker på. Så kan jeg lige pludselig høre stemmer. På det tidspunkt der kommer jeg så langt ud, at jeg kan sgu ikke stoppe mine egne tanker. Jeg bliver ved med at bearbejde.

sp: Er det tankerne, der lige pludselig bestemmer over dig?

sv: Ja, f.eks. at sidde lige pludselig i en bus og så få flere kapitallogiske sætninger, der bare kører. Det er bare skønt karma, hvis det var~ man skulle bruge det til noget. Hold kæft, mand. Hva'fan', altså, og det sidder jeg så og tænker: "Nej, nej, nej, det må da kunne stoppe på en eller anden måde". Jeg vil gerne bruge det, men nogle gange kunne det godt være, at jeg syntes, at jeg har fået så meget kritik, at jeg har byttet om på ord, at det ikke skulle stå i den sammenhæng. Og så begynder kritikken af én selv også at være der. Så begynder jeg at prøve på at komme ud af det på en eller anden måde.

sp: Det er en ond cirkel, du er kommet ind i, ikke?

sv: Ja, jeg mener, at det jeg vil gøre, det er at lave noget andet. Jeg har for meget arbejde. Alt for meget simpelt hen. Over 10 timer om dagen, fra kl. 5 om morgenen til 10 om aftenen, og det er fuldstændigt vildt. Alle de problemer, der er, gør også, at jeg kan sgu ikke være det for dem, som jeg måske gerne ville. Altså, jeg kan ikke sidde og lege socialrådgiver. min erfaring omkring parforhold på det tidspunkt, det var også så minimalt, at jeg ikke kunne løse deres problemer. Jeg kunne sidde og høre på, og det var nok også det, de helst ville have.

sp: Var der nogen, der hørte på dig?

sv: Ja, ja, for der var en masse ting, man kunne diskutere. Jeg sad i den stilling, der skulle fjernes, der på Hudegården. Jeg havde enormt mange ting ----- . Jeg holdt ikke kæft på personalemøderne, men prøvede på at være med i det. Jeg havde faktisk taledelirium mange gange. Det kunne godt blive for meget for nogle folk. Især når det var, jeg kom hjem, og så skulle snakke med nogen her, så kunne jeg godt sidde og fyre et eller andet af. Altså, prøve at udrede nogle af de der problemer. Så brugte jeg selvfølgelig også kapitallogikken, og det var sgu ikke godt at bruge i den sammenhæng. Jeg kunne ligesom ikke bruge de problemstillinger, jeg havde fra de typografiske arbejdsprocesser. Det er enormt fikseret omkring økonomiske forhold. Jeg havde for lidt teori til at

kunne bruge det til noget som helst.

Så tog jeg et tripp på et tidspunkt. Det mener jeg i hvert fald. Også fordi jeg syntes, det var fandeme for meget. Så havde jeg tænkt mig, at så kunne jeg lade være med at gå på arbejde, melde mig syg.

Så begyndte jeg også på, hvis der kom nogen; hvis de spurgte om jeg lavede en kop te. Jo, det kunne jeg da godt. Så gik jeg ud og tog opvaskemiddel og (ha) sprøjtede ned i kedelen, og det stod og boblede. "Nej, hvad er det du laver mand"

Min søster kom på besøg, og så siger jeg: "Nåh, vil du se, hvordan jeg ser ud?", og så smed jeg alt tøjjet, og sådan noget i den stil, og "Hvilke problemer har du?" "Ja, det er især tiden", siger jeg så, og så gik jeg ind og tog alle de vækkeure, jeg havde. Og jeg havde nogle af de der dumme vækkeure, som siger dik-dik. "De kan også godt få en på hovedet". Dem tog jeg og smed ud af vinduet, bare sådan direkte (ha).

sp: Men var du helt bevidst om, hvad du gjorde?

sv: Ja, det mener jeg, for jeg kan da huske det den dag i dag.

sp: Var du påvirket af et eller andet?

sv: Jeg var påvirket af, at det kører. Tankerne kan ikke stoppes.

Det er ikke så meget stoffer. Jeg har kun taget det en gang, og jeg ryger meget sjældent galare. Jeg bruger det ikke for at få ro, på den måde, men der var på et tidspunkt, hvor jeg til en fest røg en 5 - 6 piber. Det var til afslutningsfesten dernede på RUC.

Altså, jeg var jo ikke færdig. Det var de andre på Basis, så jeg skulle ned og tage pis på dem på en eller anden måde. Eller jeg var blevet lidt sur på dem alligevel, fordi jeg havde tænkt på, hvad fanden jeg skulle derned for. Jeg kunne ligeså godt have været gået med op til eksamenen, og det var der også andre dernede, der havde syntes. Der var delte meninger om, hvad det var min gruppe havde gjort.

Der var nogle, det vidste jeg godt, der havde været meget dernede og havde lavet meget. Det er jo ikke alle, der kan formulere sig skriftligt, så det bliver lige, som det skal være. Det må være noget der sker i gruppen, så jeg fik nogle tilkendegivelser om, at det egentlig var noget strengt.

Så fandt jeg ud af, at der var en fest et andet sted, og så gad jeg ikke være dernede og tog med til den fest og drak nogle bajere.

Så kører jeg alligevel op og begynder at finde et eller andet system i det; begynder at tænke over tal. Jeg opfinder et talsystem, hvor jeg giver folk et tal. "2 - 1 - 2 - 2, det er dig", siger jeg så. "3 - 1 - 4 - 4." Jeg opfinder bare nogle hurtige nogle. "16 - 16. Vi er lige". Det begynder jeg også på i togene fra Roskilde. Jeg siger det til folk uanset, hvem det er. Jeg sætter mig bare ned og snakker med dem. "Du er nok en 3 - 1 - 4 - 3 - 2", siger jeg. Folk bliver mere og mere mystiske, for jeg går med en rød tophue, og det er sommer. Der var mange, der syntes, at jeg var enorm sjov.

sp: Der var vel ingen grund til at blive bange for dig?

sv: Nej, slet ikke. Det kunne faktisk være meget sjovt.

sp: Men var du på trip, eller var det efter?

sv: Nej - nej, det er noget med, at jeg ikke er kommet ned fra alle de piber. måske er det også fordi, at tankerne bearbejder mig så meget, at jeg for det første ikke vil holde kæft, og for det andet at det giver en bestemt rytme, altså, det man laver i den verden, man er i, lever man sig ligesom ind i; i de ting man har med at gøre.

sp: men hvorfor bruger du tal, altså, forbinder du mennesker og tal?

sv: Jamen, jeg har jo fået et cpr-nummer, ikke? (latter)

Og så kan man jo ligeså godt føre det ud. Hvis systemet skulle smadres, så skulle det smadres, og hvis jeg siger noget til en eller anden kontornusser, der sidder der og kigger i sine papirer; hvis jeg nu siger nogle tal til ham, så kunne det være, at han flippede skråt ud, måske. Jeg siger: "Vi er alle lige. Jeg er lige så god som dig. Har lige så mange hjerner som dig, simpelt hen. Det er kun et spørgsmål om, hvad man laver". Det er der nogle folk, der ikke kan klare. "Vi er da ikke alle lige", siger de så. "Vi har forskellige opvækstbetingelser, forskellige måder at tilegne sig uddannelse på". "Gu' er vi da så", siger jeg. "Vi er da lige på den måde, vi sidder og snakker overfor hinanden på".

Så kører det altså ud med, at jo mere jeg kører ind i at være en person med meget gang i, jo mere oplever jeg også. Hvis jeg ikke kunne sove, gik jeg over i et kollektiv, der ligger lige herovre, og hvis der ikke var nogen hjemme, ventede jeg lidt, og så skete det tit, at der kom nogen ind.

Så begyndte en at snakke om Tolkien. Tolkien havde jeg læst. Jeg syntes, det var enormt fedt. Man begyndte at sammenligne alle mulige ting. Det var en fyr, der kom ind. Jeg kan ikke huske så meget, men jeg kan huske, at vi kom lidt op at skændes omkring, at han var gartner. Så sagde jeg noget med en peberfrugt og en bi, og jeg ved ikke, hvad de to ting skulle bruges til, men jeg prøvede på at forklare ham: "At dem skal I også have i en sammenhæng i Tolkien". Altså noget totalt uforståeligt. Så det er klart, fyren bliver tosset og skrider. Jeg gik også hjem, da der ikke var kommet nogen.

På vejen hjem, står der lige pludselig et hav af strømere, simpelt hen. Jeg bliver stoppet. "Du skal lige vente lidt", siger de. "Okay". Så står jeg og venter lidt. Om hvor jeg bor. "Jeg bor lige her". "Det er okay, så gå bare hjem. Du skal bare gå lige hjem". Så kigger jeg lidt fremad og ser, at de har fat i en gut, som de holder med hovedet nedad, og der står sådan nogle strømere i lædertøj og lange støvler. Så er det ligesom om, de river hovedet op. "De skulle hellere tage og skyde sådan en i stedet for derovre", siger han så, altså strømeren. Det synes jeg, han siger, men jeg kan selvfølgelig ikke høre det helt derovre fra, men så er jeg bare kommet ind et sted, hvor der er én, der har skudt en taxachauffør. Det går jeg hjem med og tænker ikke sådan videre over det.

Men så begynder tingene at ske. Der begynder også at komme billeder af den virkelighed, jeg er i. Når jeg var i vågen tilstand så kunne det godt være, at hvis jeg sad og drak en kop te, jeg havde Che Guavare hængende på væggen, så sidder jeg og tænker: "Fedt nok, hvis Karl Marx og Lenin var her, så jeg lige kunne få en sludder med dem".

Så fornemmer jeg et billede af Lenin, der kommer. Der er nogle store billeder af Lenin og Rosa Luxemburg så det er helt klart de her bare. Så sidder vi og hyggesnakker og finder ud af, at der skal være fred i hele verden. (ha)

sp: Det er da også lækkert.

sv: Ja - ja, det er da helt godt.

sp: Snakkede du højt?

sv: Nej, ikke rigtigt. Nogle gange må jeg have gjort det, fordi min kusine kom ind og spurgte, hvad det var, jeg lavede engang imellem. (ha) Så det kan godt være, at jeg nogle gange har snakket lidt højt og sagt nogle ting. men så er folk blevet klar over, at der er lidt for meget fart på.

sp: Det lyder for mig, som om du har en mængde energi i dig på det tidspunkt?

sv: Noget af det, der også skete, var, at jeg skulle spille med bandet, og der har vi altid haft det sådan, altså, vi havde været ude at spille nogle gange før, og der kunne jeg mærke måske 14 dage før, vi skulle ud at spille, at der er perioder, hvor jeg oparbejder det; også fordi at halvdelen af teksterne kunne jeg ikke. (ha)

Det er mig, der skal være forsanger. Jeg plejede gerne at digte noget, når jeg stod deroppe. Det var intet problem. (latter) I dag kan jeg godt tage det afslappet, men dengang havde det alligevel noget at sige.

men så, folk snakker sammen. Min søster, kusine og nogle fra arbejdet og nogle fra min projektgruppe mødtes en dag herinde og snakkede om, hvad der skulle ske omkring mig.

sp: Hvor du også var her?

sv: Nej, jeg var her ikke. Det var noget, de ville gøre i det skjulte, simpelt hen.

Det der skete var, at de tilkalder en læge, og så vil de spørge ham, om jeg ikke kan få noget beroligende. Lægen kommer, og jeg rækker hånden frem. "Goddag". Men så vil han ikke tage min hånd, og der lavede han allerede en distance til mig.

Så tænkte jeg: "Nej, det er for meget ". Så begyndte jeg at bruge talsystemet på ham. (latter)

sp: Du ville være lige med ham?

sv~ Ja, det er da klart, hvorfor skulle han sidde der ----

sp: Men hvem var det, der ringede efter lægen. Var det din søster og kusinen?

sv: Ja - ja, de var blevet enige om det alle sammen.

sp: Projektgruppen også?

sv: Ja, det kan man godt sige.

sp: Men følte du ikke det som en sammensværgelse?

sv: Jeg registrerede det sgu ikke engang. Der var alt for meget fart på, til at jeg tænkte, at der var nogen, der bekymrede sig omkring, hvordan jeg havde det. Jeg syntes da, at det kørte meget godt på det tidspunkt. Vi havde det da meget sjovt. Selvom inderst inde, når man tænkte rigtigt over det, men det nåede jeg jo aldrig.

Jeg nåede aldrig at tænke over min person. Jeg skulle jo på arbejde eller lave noget andet.

sp: Du var da også halvstresset, ikke?

sv: Det er stresssymptomer, der kommer frem.

Men f.eks. noget af det jeg gjorde, da jeg gjorde rent i justitsministeriet: en dag gik jeg sgu da bare rundt med en stor sæk og tog alle de gode papirer ned i den sæk, og den skulle jeg stille dernede et sted ved de andre sække, for jeg tænkte, at jeg dårligt kunne kaste dem ud af vinduet, for det var der nok nogen, der kunne se. Jeg havde fandeme fået meget samlet sammen. (ha) Det var ret godt, men der fik jeg noget paranoia, for tænk hvis der var nogen der så det. På det tidspunkt begyndte jeg at få nogle vilde tanker. Det var noget med, at døden begyndte at forfølge mig.

Men tænk, en dag, og det var det værste billede, jeg nogensinde har haft på den måde med paranoiaen, at jeg går derinde i ministeriet og går ret alene med meget lange gange. Det er noget gammelt byggeri.

Det er halvmørkt, og så kommer der en kontordame op, eller der kommer i hvert fald et menneske op. Der forandrer jeg så det menneske til at være et eller andet lysende af en art, noget der var truende, enormt truende, og jeg blev så skide bange, at jeg strøg ud på toilettet og låste mig inde der. Den dame skulle selvfølgelig ud på toilettet. Det starter de altid med at bobbe håret lidt, eller hvad de finder på, og så så jeg hende godt nok bagefter. Det var jeg sgu godt nok glad for.

Og sådan så jeg hele tiden billeder, hvor det var paranoiaen, som var der. Men så kørte de mig ind i en taxa.

sp: Hvorhen til?

sv: Til Kommunehospitalet, og der sad jeg i taxaen og plaprede løs med det der talsystem, for nu syntes jeg, at nu var der ved at ske et eller andet.

sp: Var du alene?

sv: Nej, min søster og en fyr fra det der kollektiv var med. De sagde: "Nu skal vi bare ud at køre en lille tur". Og så stoppede vi lige pludselig ud for hospitalet.

En sygeplejerske åbnede døren og spurgte om, hvad vi ville. Jeg overtager så styringen og siger: "Der er en af os, der ikke har det så godt", (latter) og jeg snakker løs. Så griner hun af det og kigger på min søster og siger: "Nå, men I kan lige komme indenfor".

Så har jeg fået en guitar med også, som er venstrehåndet. Torben er venstrehåndet, og jeg spiller højre, og jeg sidder så lige lidt alene, for min søster og fyren skal forklare lægerne, hvad problemet er. Jeg sidder og bliver lidt irriteret på den guitar: det er bare, fordi jeg havde lyst til at spille på guitar, men det er svært at spille guitar, når den er venstrehåndet, når man selv er højrehåndet.

Så tog jeg den og slap den med et kæmpe brag, og så kommer der lynhurtigt aktivitet på gangen. Der kommer to plejere løbende imod mig. "Nej - nej, jeg er imod vold":, siger jeg.

Så startede min indlæggelse. Ned på den lukkede afdeling, simpelt hen. Jeg skulle tage alt mit tøj af. I dagens anledning havde jeg taget ekstra meget tøj på. Jeg havde 3 - 4 T-shirts på og alt muligt andet. I september plejer det ikke at være så koldt.

- sp: Hvor længe skulle du være på den lukkede, var det kun et par dage?
- sv: Nej, for nu bliver man lukket inde, og man bliver lukket inde med en helvedes masse energi. Det kan godt være svært.
Men der skete så det, at jeg fik nogle piller, kraftige piller, så jeg sov enormt lang tid. Jeg ved ikke selv, hvor lang tid. Jeg mener, at det var noget med en hel dag. Der er nogen, der har fortalt mig, at de har været inde for at besøge mig, men jeg har ikke været vågen.
- sp: Men er det også noget med, at du på en måde ved, hvad der sker, men at du lever meget inde i dig selv?
- sv: Jeg lever inde i det spil, der kører. Der kører også ligesom en historie med talsystemet.
- sp: Altså inde i dig selv?
- sv: Ja, men samtidig så sker der jo også noget ude omkring, som jeg forbinder med det.
- sp: Du er bevidst om, at det sker?
- sv: Ja, det sker sgu da, ikke?
- sp: Er du lige så bevidst, som du nu sidder her, altså, at det her er et bord. På samme måde?
- sv: Ja - ja.
- sp: Så bare at det foregår inde i hovedet?
- sv: Ja, som man ikke kan stoppe, og det er enormt irriterende. Og hvor man ikke ved, at man bliver irriteret over det. Der er nogle af de følelser, jeg fik, som jeg havde svært ved at bearbejde, ligesom alle de problemer, der var omkring mig. Jeg kunne ikke bearbejde dem rigtigt. Der var ikke nogen løsning på det.
Men så skulle jeg til en samtale med en læge. Det kom jeg for øvrigt første dag. Det husker jeg svagt. Det har jeg også prøvet at gengive. Jeg kan ikke rigtig huske, hvad han spørger om, men jeg kan huske, at jeg sidder med en arkitektlampe, som lyser mig ret kraftigt ind i hovedet, og jeg tænkte: "Det skal fandeme være løgn". Så tog jeg (ha) den arkitektlampe og lyste ham ind i hovedet og sad og trykkede lidt på tænde og slukke. Så blev det for meget for ham selvfølgelig, og jeg blev vist udenfor. (latter)
- sp: Du har læst for mange kriminalromaner.
- sv: Det var skide godt på det tidspunkt.
Men så da jeg vågnede op igen, kom en plejer og spurgte mig, om jeg vidste, hvor jeg var. Da havde jeg næsten mistet evnen til at snakke. Jeg kunne næsten ikke sige noget. Men jeg vidste godt, at jeg var på hospitalet.
Men så går der ikke ret lang tid. De der piller holder jo op med at virke.
- sp: Ja, det var måske derfor, du ikke kunne snakke?

sv: De har selvfølgelig sat mit aktivitetsniveau ret kraftigt ned ved at give mig nogle piller. Det var det, det meste af det gik ud på derinde; at forandre ens psykiske tilstand.

sp: Blev du tvunget til at tage dem?

sv: Ja, i starten sagde de: "Du skal lige have nogle piller". På det -tidspunkt var jeg ret naiv, altså havde tiltro til folk om, at det var nok godt. Men det fik jeg et andet forhold til senere. I løbet af et par dage ville jeg ikke have de piller.

sp: Så kunne de jo bare give dig en indsprøjtning, hvis du strittede for meget imod?

sv: Ja, så langt nåede jeg aldrig.

Jeg nåede frem til at forbinde navne med hinanden. Altså, én i gruppen, der hed Jan, og én i musikgruppen, der hed Jan. Og hvis man kunne sprænge verden ved at bruge andre mennesker, altså, hvis det kapitalistiske system bare er illusion, så må man prøve at sprænge det, og hvis der er flere mennesker, der gør det; hvis man kan danne en ring og være stærke nok til det. Det prøvede jeg så på. Så fandt jeg frem til, at jeg kunne regne det ud på sekunder, at hvis jeg kunne sparke døren op og så lynhurtigt løbe ned til den næste. Sådan fuldstændigt vilde ting, der dukker op hele tiden, at jeg vil gøre noget. Jeg har noget med, og det har jeg til dels stadigvæk, at der skal sgu ske noget, at man gør nogle ting. Så jeg blev selvfølgelig observeret, og de syntes, at det var nogle mærkelige ting, jeg gik og lavede.

sp: Hvordan føles det at blive observeret? Kunne du mærke, at du blev observeret?

sv: Ja, jeg kendte til følelsen ved at have stået på en scene og spille musik, og ved hvad der forlanges af en god skuespiller, så meget af det (latter) var et spil for galleriet.

Jeg tog et papir fra en af mine medpatienter. Han havde en mindre stabel af dem. Jeg lagde et under hans hovedpude, og på en eller anden mystisk måde havde han sgu system i tingene, for han vidste, det manglede. Han for rundt på hele afdelingen, og ind til personalet. "Der mangler et stykke papir", og det ville han gerne have, og det skulle fandeme være med det samme, for ellers ville han ringe til en gut ovre i Sverige, som han kendte, og han ville så sende et meget farligt stof ud i floden derovre, så alt ville dø i Sverige. Altså, kæmpetrusler.

Så sagde jeg: "Jeg ved godt, hvor det er. Det ligger der under hovedpuden. "Er det dig, der har gjort det". Og smak, så fik jeg en flad af ham. Så styrede jeg direkte ind til sygeplejersken og sagde: "Han har altså slået mig". Hun gik så hen til ham, og han fik en skideballe. (latter)

På et tidspunkt kom der en anden gut, der havde mægtig fart på. Han havde prøvet at være indlagt flere gange, og han kom kun ind, fordi det gjorde de åbenbart. Det var noget med, når folk kom ind, så ----

sp: De andre på afdelingen, hvad var de indlagt for?

sv: Det var en blanding. En narkoman på hurtig nedtrapning, som så skulle vente på familiepleje, hvor han kunne komme ned og få det efterbearbejdet. Der var en arkitekt, som var i 60-erne, som havde været med til at lave noget byggeri, som åbenbart

var gået helt ad helvede til, og det kunne han bare ikke klare. Det havde han stået som medansvarlig for. Og en gammel senil mand, som overhovedet ikke registrerede noget.

sp: Det var kun mænd?

sv: Ja - ja, og så en meget mystisk mand, som havde et gråt skæg og mindede om en rigtig jøde, men han ville ikke have, at man rørte ved ham. Det syntes jeg var fedt, så jeg gik hen og tjattede til ham. Så kom han med mærkelige rasende udbrud. Han blev virkelig sur, og jeg fik at vide, at det måtte jeg heller ikke.

sp: Hvad gik behandlingen ud på? Skulle man bare være der, eller have de der piller?

sv: Der nogle, som man mente, at de var i en tilstand, så man kunne bruge noget psykologi på dem. Altså, sætte sig ned og snakke med dem og bearbejde deres sprog for at finde ud af, hvad de kunne.

sp: Var du én af dem?

sv: Nej, jeg tror, de havde opgivet at bruge det. De startede på et tidspunkt. Jeg havde en fast læge og så 4,5,6,7 andre, hvor samtalerne endte galt. Jeg skulle holde et foredrag for nogle psykologistuderende f.eks. Det var overlægen, som fandt ud af det; om jeg ikke ville komme op og fortælle om min sygdom. Der var jeg helt vild. Det skulle jeg da nok gøre.

Det første jeg gør, da jeg kommer ind ad døren, er at tage mine sokker af og smække dem over på hans skrivebord og gå hen og bomme en masse af hans smøger. "Jeg skal lige ryge en smøg". Så fortalte jeg en masse historier helt tilbage til krigens tid. Om krigen.

sp: For en hel masse mennesker?

sv: Ja, jeg spandt en meget god historie om, at vi alle sammen var styret af en ubåd, som lå ude på havet, og den havde nogle datamaskiner, som kunne styre de arvelige gener. En virkelig fundamental god analyse af det hele.

sp: Var det ham, der fandt på, at du skulle holde det foredrag?

sv: Ja, bagefter syntes jeg, at det var lidt strengt.

sp: Det synes jeg fandeme også.

sv: Det blev jeg nemlig sur over. Når man bliver sur, når man er i den tilstand, bliver man meget sur. De kom så næste dag, og jeg gad overhovedet ikke at snakke med dem, men så blødte jeg lidt op alligevel og smed de der talsystemer i hovedet på dem.

sp: Det virker, som om du også har været noget manisk på et tidspunkt? Der er selvfølgelig også de flydende overgange; man kan ikke sige, noget er en bestemt ting.

sv: Ja, det er komplekst. Det indeholder enormt mange ting. Jeg bearbejder jo hele den socialisationsproces, jeg har haft. lige fra min tidlige barndom til alle mulige ting, jeg har gjort.

Det er ikke kun tingene lige i nuet, der bliver bearbejdet. Det er min personlighed som helhed.

Der er nogen, der siger, at enten kommer man ind for militæret, eller også ryger du ind på den lukkede afdeling. Hvor man en gang til finder ud af, at man ikke er et endegyldigt punkt i denne verden, altså, det her centrumsfikserede.

sp: Du kom aldrig over på den åbne?

sv: Jo, min læge var enormt flink. Jeg havde mange gode snakker med ham. Jeg prøvede at forklare ham, som jeg gør nu, noget om alle de ting, der var sket, at jeg syntes, at det var lidt for meget.

I og for sig var jeg blevet lidt glad for at være på den afdeling, det gav et pusterum, for næsten alle de år jeg havde studeret, har jeg arbejdet i sommerferien, så det var ikke blevet til ret meget. Jeg skulle ikke tage stilling til noget som helst. Der var ikke rigtig nogle problemer.

Der var de der på afdelingen. De var mere en oplevelse. Nogle af dem var mere bindegale, end jeg var, mente jeg.

sp: Det har de andre nok også tænkt. (ha)

sv: Ja, men det er måske også en måde at lade folk blive behandlet på, at lade dem sammenligne sig med hinanden, at lade dem se deres egen sygdom. Det er der nogle psykiatere, der mener, man skal gøre.

sp: Sådan er det også i "Family Life". Én af de terapier, hun kommer ud i.

sv: Ja, hvad er det, han hedder. Det kan jeg ikke huske, men det er opstået omkring dem, som blev sendt til Vietnam og skulle dræbe folk. Der prøvede man bagefter at lave nogle ting med dem, og der kom det, at de skulle bearbejde hinandens oplevelser, ligesom komme af med det.

sv: Det er også noget med, at de var i samme situation. Det var man jo ikke, der hvor du var. Det var forskellige udgangspunkter.

sy: Meget forskellige, ja.

sp: Som så kan være svære at forstå for den enkelte, ikke?

sv: Man kommer på et tidspunkt til en sygdomserkendelse, når man sidder overfor en læge, der siger: "Du er syg", så skal man jo være syg, ikke?

I ordets praktiske forstand.

"Nej, jeg er ikke syg". For det er jeg selvfølgelig ikke. Det mener jeg da ikke, ikke sådan rent fysisk.

Så begynder han at snakke om, at det der var nedbrudt hos mig, det var et filter foran hjernen, sådan at de ting jeg skulle bearbejde, det nåede jeg ikke at bearbejde.

Noget af det var da rigtigt nok. men det gad jeg da ikke at høre på, så jeg lavede et foredrag omkring absolut og relativ merværdi, for samtlige sygeplejerske og så ham. Det syntes jeg da var mere relevant, end det han sad og ævlede af. Så det nåede ikke meget længere. (latter)

sp: Hvad gør de så, når man reagerer på den måde?

sv: De lader mig køre ud, og det var sådan set udmærket.

sp: Altså, uden at give dig medicin?

sv: Næh, de gir' jo medicinen, og det er så noget andet. Den er jo ikke særlig heldig.

sp: Hvad var det for nogle behandlere. Var det psykiatere, eller var der også psykologer?

sv: Nej, der er kun ansat meget få psykologer til sådan en afdeling. Det er uddannede læger, som så har taget et speciale på 2-3 år bagefter, hvor de så bliver psykiatere. I grundskoling hører de til det naturvidenskabelige, og det gør så, at de har en baggrund, hvor mange af dem overhovedet ikke har set mange af de problemer, man sidder og snakker om, eller kender til dem. De bor i enormt beskyttede miljøer.

sp: Og har altid gjort det.

sv: Ja, de får jo ikke fingeren ned i jorden.

sp: Hvad med plejerne?

sv: Der var portørerne. Der var en af dem, der var hippie. Han var meget flink. Jeg gik tur med ham i Botanisk Have. Så skete der det på et tidspunkt, at jeg fik mere frihed end de andre på afdelingen, og det blev narkomanen lidt sur over, at jeg bare kunne gå udenfor. Hvis der så stod noget i avisen, så var det mig, der havde lavet det.

Jeg kørte kun fra hospitalet ud for at besøge min søster, men der kom stadigvæk nogle oplevelser, som måske ikke var særlig gode.

sp: Nogle oplevelser?

sv: Ja, jeg kommer i tanke om en historie som er fin. Den historie er lige før, jeg røg ind. Det er ganske få dage eller dagen før. Jeg skulle ud at spise hos min søster og hendes fyr, og de har så røget en pipe, og den er jeg sikkert også med på. I lejligheden var der en enorm lang korridor, og så er der nogle værelser forinden. 2 værelser eller sådan noget lignende, og så køkkenet helt bagest. Jeg kunne se gennem hele den gang og ind i dagligstuen, hvor der står et lys på bordet, og da kunne jeg se nogle billeder dernede. Om det var dronning Margrethe, eller Anker Jørgensen, eller om det var Torben fra Mexico eller en eller anden; hvor jeg prøver at se nogle ting ud, og lige pludselig kommer der igen et billede, hvor en person kommer gående langsomt ned imod mig, som jeg ser, og så tager jeg noget og kyler hen ad gangen. Det vil jeg fandeme ikke være med til.

sp: Du kunne ikke lide det?

sv: Nej, jeg syntes, det var truende.

"Hvad fanden laver du", siger ham der fyren. Det er enormt forvirrende. Så tager jeg igen en kop og kaster ud ad vinduet. Så stryger jeg. De havde en bagindgang; så løb jeg, og jeg løb stærkt. Jeg skulle nå et stoplys. På et tidspunkt fandt jeg ud af, at jeg skulle op i en opgang,

fordi de der var efter mig, kunne jeg måske snyde. Der var en elevator i opgangen, og jeg tog elevatoren op til 3. sal og ringede på en dør og løb ned af trappen.

Så busede jeg hånden ind igennem en rude. Jeg mente, at jeg havde fået et spark af det, der var bag mig og samtidig knuse den. Jeg satte mig ned, og da var jeg fuldstændig udmattet. Så jeg satte mig bare ned og ventede på trappestenen, og så kom der en strømerbil, og de gav mig håndjern på.

Så smed jeg mig ind under strømerbilen. "Kør mig bare over. Kør mig bare over. Det er ligegyldigt", siger jeg så. De fik mig ud, og jeg begyndte at kæfte løs med det der talsystem. Det blev også for meget.

sp: Hvordan følte du at få håndjern på?

sv: Jeg brugte smerte. Jeg sad sådan virkelig, for at de skulle få det ad helvede til, strømmerne. De fik det også ad helvede til. "Kan du så lade være med det. Kan du lade være med det". De var helt speedede.

Så blev jeg sat på en stol oppe på politistationen. Der blev jeg bare siddende, indtil der kom en ældre fyr. Det varede 20 min., så var de klar over, at jeg hverken ville løbe eller noget som helst. Jeg syntes, at jeg kunne give dem en eller anden form for tillid på den måde.

Så afleverede jeg mine papirer, mine universitetspapirer; med billede på, så den var god nok med legitimationen. Så blev jeg sat ned i detentionen. Det blev også for meget.

Det kunne jeg bare ikke klare. Jeg troede, at jeg skulle gasses eller sådan noget lignende. (ha)

Men så tilfældigvis havde jeg mine kammerater fra den anden dimension. Det var vegetarianere. Deres solsystem var desværre ved at gå under, altså, deres sol var ved at gå ud, og de var nødt til at have hjælp fra os på en eller anden måde.

Men de havde fundet ud af, hvordan de muligvis kunne bruge vores system. Det var noget med, at de kunne gå ind over hinanden. Det var bare meget svært at lave, det er klart. Altså, vi fiser derud ad med denne her galakse enormt hurtigt, så vi skal passe på, at vi ikke støder ind i et eller andet. De skulle i hvert fald have hjælp. Så ville de godt hjælpe mig ud. De syntes, at det var dårligt, når nu de havde fundet mig.

De fik så ikke gasset mig der, og det, følte jeg, var en halv sejr. (latter) for de kunne gøre sådan, at man kunne indånde de gasarter, uden at der skete noget. For de havde en anden luftart.

Nå, men jeg fik bare enormt mange kræfter.

Så busede jeg ind på døren for at sprænge den, og da jeg ikke kunne det, fik jeg ondt i benet selvfølgelig, (ha), og lagde mig ned og ventede på, at der skulle komme en strømer. Da strømeren kom, de havde flere gange i løbet af aftenen sagt, at nu skulle jeg fandeme holde op med at ødelægge døren. Det var en kæmpe jerdør.

Så da jeg kom ud, stillede jeg mig i en truende stilling åbenbart, for de sprang tilbage, og det syntes jeg, var enormt sjovt. "Jeg gør ikke noget", sagde jeg så. (ha)

sp: Var du påvirket?

sv: Ja, jeg må jo have været skæv. men ikke andet end at jeg stadigvæk kører i det der med at være enormt meget i gang.

Det var lige inden, men jeg synes bare, at det var en meget sjov historie, der viser, hvor gal man kan være.

sp: Du har da oplevet noget.

sv: Ja, der var utrolig mange ting.

Men så begyndte der selvfølgelig at ske nogle dårlige ting på den lukkede afdeling, når misundelse kommer ind. Vi havde da også nogle meget sjove ting stadigvæk sammen, som stuegang før den rigtige stuegang.

Der var en, der troede, at han var Jens Okking. Han var overlægen, og så havde vi en reservelæge, som var blevet indlagt, fordi han troede, at hans far ville forgifte ham.

Han var også bøsse. Det havde de også spurgt mig om, men det var jeg ikke. Det var åbenbart også et problem, altså, ligesom det er et problem, mener man, at onanere. Den borgerlige psykologi er fuldstændig ekstrem på mange måder.

Men det var da meget sjovt at holde stuegang.

sp: Det er altså et rollespil, man laver?

sv: Ja - ja.

Det var noget meget mystisk, nogle af dem gik og snakkede om, at man kunne overtage en andens stemme. Hvis nu jeg sidder her, så kunne jeg springe over i dig, så springer du over i mig, så i stedet for de ting jeg sidder og siger ----, nej, hvor var de bindegale de der mennesker, når man først begyndte at køre derud ad.

Men det var enormt sjovt, fordi der hang nogle billeder på væggene, og der bagpå skrev vi så en hel bunke ting, altså, rigtige drengestreger.

sp: Noget af det du siger, virker på mig som om, at det har noget at gøre med dig som dreng, altså, hvordan du godt ville opleve verden, f.eks. det at du går hen til sygeplejersken og klager over, at han har slået dig. Det er da barnligt?

sv: Ja, det er en proces. Det er svært at kategorisere psykisk. f.eks. hvis vi tager åndsvage. man kan ikke sige, at de har én alder, ved at gå ud fra et bestemt intelligensniveau. Når man måler det, måler man det ud fra, hvad kan du, og hvad er det, du ikke kan.

Der mener jeg, at i den periode der havde jeg forskellige aldre i forhold til, hvad det er, jeg har nået med mig selv, og der er nogle ting, hvor det måske ikke er særligt udviklet, og andre steder hvor kapitallogikken selvfølgelig slår til.

Men på et tidspunkt begyndte jeg at sige nej. Det var for meget. Jeg kunne ikke komme ud at spille alligevel. Det ville jo også have været helt vildt. Man sender ikke en gal mand ud at spille musik.

Så begynder jeg at finde ud af, at der måtte være noget galt, og så begyndte jeg at løbetræne i en gård, de havde. Bare sådan løbe rundt som et rovdyr i et bur, og på et tidspunkt hoppede jeg over en mur. Så kom plejerne. Det var bare for sjov. Jeg ville se, om de kom derned.

(ha)

Så begyndte jeg at reflekstræne. Jeg løb ind mod et træ, og så lige inden jeg ville løbe ind i det, løb jeg ved siden af. Bare det at løbe, det blev sgu meget godt.

Så kommer jeg op på den åbne afdeling, og så går det forholdsvis stærkt. Der var jeg ikke ret lang tid, for vennerne fra universitetet spørger, om jeg ikke begynder igen.

Jeg begyndte ganske langsomt samtidig med, at jeg var på det åbne afsnit. Så begynder jeg at læse derinde også, og begynder at tage del i en behandling, de havde deroppe med møder.

Jeg havde mødeteknik fra RUC og derindefra, så jeg kunne sag-

tens sidde og være dirigent og referent, så jeg kunne godt sidde og sige, at overlægen skulle holde kæft. Det var jeg god til, og så kunne han blive sur.

Han syntes, at vi skulle bruge terapien noget mere. Så lavede vi en kritik af terapien, med at det var dødkedeligt: hvem gad sidde at lege med ler og sådan noget. Vi skulle have lov til at komme ud i byen.

Så var vi 4 stykker, der selvfølgelig fik lov til at gå ud i byen, og det var også meget sjovt at gå 4 stykker rundt inde i byen. Det var faktisk ret sjovt. Vi kom da hjem igen til tiden, bare lidt fulde. Det er sjovt, man skal bare være hjemme til tiden. Det er ligesom hjemme hos far og mor.

sp: Ja, det går ligesom en rød tråd gennem det hele. Var der samtaleterapi?

sv: Altså, der var ikke nogen rigtig behandling der. Det eneste det gik ud på var, at vi havde snakket om, at vi - patienterne ville godt lave noget mere sammen. Vi syntes, det var for dårligt, at vi ikke vidste, hvem det var der boede der eller der. Når man kender en hospitalsgang med en 4 - 5 forskellige rum, hvor nogen kan der være en 5 - 6 stykker i, og nogen kan der være 10 i. Andre kan der kun være 4 i, så vi vil gerne bestemme, hvem der skal bo hvor og hvornår.

Det kørte så også et stykke tid, indtil jeg syntes, at jeg fik for meget at lave; at efterhånden det var mig, der behandlede de andre, eller jeg var en del af det. Jeg syntes, det var for meget.

Det var det også; de satsede for meget på, at jeg skulle blive der et stykke tid længere. Det kunne jeg ligesom mærke.

sp: Det var jo også en billig arbejdskraft. Du skulle jo bare have mad

sv: Ja - ja, hva' fanden.

sp: Nej, det var selvfølgelig noget andet.

sv: Men så fik jeg besøg af en kammerat på et tidspunkt, som jeg havde kendt meget tidligt, og han sagde: "Hvordan fanden er det, du ser ud i øjnene. De er helt mystiske. Du skulle lade være med at tage de piller".

Og når der er en, der kommer og siger noget til en, som i virkeligheden er enormt rigtigt, så siger den bare pling. Det er Pavlovs klokker om igen.

Næste dag gik jeg ind og sagde, at jeg gerne ville på hurtig nedtrapning, og at jeg gerne ville ud med det samme.

sp: Hvad fik du af medicin på det tidspunkt?

sv: Jeg fik Trilafon. Jeg fik også på et tidspunkt, jeg tror det hedder, Lecitin, som er noget muskelafslappende.

sp: Hvad er Trilafon?

sv: Trilafon. Det er psykofarmaka, som skulle virke neddyssende, altså, det rammer bestemte dele af centralnervesystemet. Det er det psykofarmaka går ud på: at lamme nervecentre.

Ligesom hvis man havde en arm, man ikke kunne bruge, så vil man aldrig kunne lamme det helt, for der er enormt mange hjerneceller og nervesystemer, der altid vil fungere lidt.

Men det var problematisk nogle gange at få medicin. F.eks. hvis jeg fik lov til at tage hjem for bare at være i lejligheden et stykke tid og så komme tilbage.

Hvis jeg havde fået en pille, og det gjorde de nogle gange, lige inden jeg gik, for at jeg ikke skulle begynde at bearbejde en hel bunke oplevelser rundt omkring. Der kunne jeg godt føle, at det tog tusind år for at komme hjem og komme ud, og i virkeligheden havde jeg måske kun været 1½ time hjemme.

Jeg følte min krop enormt tung. Bare det at gå op til bussen og tage den. Hold kæft, så var jeg bare fuldstændig færdig.

Så næste dag da jeg kom, blev der lidt opstandelse, da jeg skulle tale med, jeg tror, jeg talte med 3 - 4 forskellige læger, og jeg sagde til dem, at det var enormt sterilt, og at det var halvfascistisk. Jeg kunne simpelt hen ikke tage mig af, at sømanden gik rundt på bølgerne. "Det gider jeg ikke længere. Nu må det være mig". Så måtte jeg komme ind og få nogle samtaler en gang imellem. Det blev det så også til, og så ganske langsomt fortalte den læge mig, at det kunne godt være, at jeg ikke skulle læse så meget i begyndelsen.

Men så - okay - kørte jeg forløbet igennem: det der RUC-halløj. Jeg satte mig ned og læste det op og kom ind i det projekt, jeg havde været med til at lave.

sp: Der havde du ikke været til eksamen endnu?

sv: Nej, jeg fik det læst op, og jeg gik op til eksamen. No problems overhovedet, simpelt hen.

sp: Det var da dejligt. Det må da også have givet selvtillid?

sv: Ja - ja, der var kun lige nogle få tidspunkter, hvor de kom ind på nogle ting, hvor jeg ikke havde sætningerne i hovedet. Ellers kunne jeg det kraftedemer på fingerspidserne: alle problemstillingerne og sådan.

Det havde de terpet igennem med mig i løbet af 3 - 4 måneder. Jeg var oppe sidst i januar måned, og så var det færdigt. Den dag jeg var færdig, satte jeg mig ned og drak en gammel dansk. Så havde jeg også fået en ganske langsom indkøring på arbejdet, sådan at jeg kunne komme en gang imellem nogle timer.

sp: Hvad var det for noget arbejde, du havde?

sv: Jeg var stadig nede på byggelegepladsen.

sp: Hvad skulle du lave der? Du skulle jo ikke lave mad mere.

sv: Næh, den blev fjernet. Så fik jeg et vikarjob, og jeg blev også ansat 20 timer om ugen som p.m.'er (pædagogmedhjælper). Der var ret stor udskiftning, så det er fedt, når der er nogle mennesker, der bare bliver.

Men så gik det stærkt, og jeg brugte også det der med at løbetræne stadigvæk, og svømmehal. Også med at erkende, når der var noget stress, så at sætte mig ned over en kop te. Ligesom lade være med at bruge det der med, at nu skulle jeg få nogle ting til at komme frem. Men meget af det også at lade være med at bruge det.

Så blev jeg optaget på seminarium, og det første sted jeg var, altså, den første praktik fra december til marts, det var i et kollektiv oppe i Nordsjælland. Det var langt væk fra byen, og der blev jeg gradvis stærkere og stærkere. Jeg kom ud på skovarbejde, og så lavede jeg selvfølgelig en beskrivelse af socialpædagogiske processer i en

skov. Det var tilstrækkeligt flippet til, at jeg syntes, det var godt nok, altså, det fjerner sig ikke så langt fra mine forestillinger.

De mennesker deroppe var enormt stærke, selvom de havde nogle problemer indbyrdes, - som jeg også tog del i, så lærte jeg enormt meget, altså, nu er jeg jo ikke mere overrasket over, hvordan en 14 - 15-årig kan opføre sig, når de er helt ekstreme.

Dem, jeg var med til at arbejde med, var halvkriminelle, punkere og diskere og halvdiskere, som ikke kunne sammen og havde enorme aggressioner.

sp: Hvad er en diskere?

sv: En diskere kan lide at gå i pænt tøj og høre det musik, der er på lilletrammen, du ved (trommer lidt) ---; ham der Rod Stewart. (ha) Men så er det klart, at når man selv har været inde i et stærkt forløb, begynder man at interessere sig for det. Jeg lavede ikke nogle kontakter til galebevægelsen, men gik og snakkede med andre folk, som havde været ude for det. Også det kollektiv deroppe. Det kørte skidegodt. Jeg kunne godt lide at være i naturen og alt det grønne. Da jeg så kom hjem igen kørte det hele på skinner. Jeg kunne begynde at spille, eller jeg spillede også, mens jeg var deroppe, men jeg fik også check på det at komme ud at spille. Det gik enormt godt.

Sådan noget med at stå på en scene og ryge igennem scenen, og stå i bedstemors kluns, det generede mig ikke, for jeg havde oplevet en galetilstand, som var bearbejdet og kunne bruge den. Brugte mig selv i forhold til det at være gal.

Det var der rigelig lejlighed til også på Hudegården. Det var bare at tage en guitar og sætte sig ud i køkkenet og spille guitar med ungerne, og så lave nogle gode historier, mens man sad og sang. Så fik man da rigelig oplevelse af de tanker, man kunne få.

sp: Hvor lang tid er der så gået, fra du startede med at have det dårligt og så til det?

sv: Det var ca. 1-års tid. Det var da jeg havde bestået eksamen nede på RUC, da begyndte jeg at tro ret meget på mig selv, og da jeg så også kom op i det kollektiv, fik jeg uhyre meget styrke, både fysisk og psykisk.

sp: Det kunne være, at du skulle have valgt naturen i stedet for Vesterbros natur?

sv: Ja, det er netop det.

En af grundene til at jeg også fik det godt bagefter var, at jeg begyndte at komme sammen med en pige, som var skidesød. Det hjalp jo på det, at man kunne bearbejde nogle af de oplevelser, man har. Hvis man har en vild drøm, kunne man snakke det ud med det samme. Det var det, der nogle gange skete, da jeg boede alene, at der var ting, jeg ikke nåede at bearbejde.

sp: Drømte du meget?

sv: Altså, jeg sov jo ikke, der kunne gå flere dage, hvor jeg kun sovet par timer. Hvor jeg ikke turde falde i søvn måske, fordi jeg var bange for noget med, at kroppen skulle bevæge sig væk.

~.

Senere har jeg fundet ud af, at den tilstand i virkeligheden er enormt ekstrem. Det kan godt være farligt. Det handler meget om, at hvis folk er ude der, hvor det er ved at være færdigt, så kan de se deres krop hænge deroppe.

sp: Jeg har hørt, at man kan gå ud af sin krop og betragte den. Men du havde det lige omvendt, at din krop forsvandt?

sv: Nej. Ja, jo, måske også. Det er lidt svært definerbart. Det var noget med, at der kom en krop ind i mig, samtidig med at jeg også selv gik lidt ud af den.

sp: Var det noget med, at du kunne betragte dig selv udefra?

sv: Nej. Det var måske den der 2. dimension, som jeg prøvede at hjælpe på et tidspunkt, som for rundt i verdensrummet, som desværre ---. De var ellers skidesøde (ha), tror jeg nok.

Så fik jeg et samarbejde med en gut på seminariet, som var ret godt. Han var også politisk bevidst. Men jeg var nok ikke så aktiv, som han var, med 4. Internationale og alt det gode der. Men vi fandt ud af på et tidspunkt, at hvis vi skulle lave speciale, så kunne vi sgu lige så godt bruge nogle af de oplevelser, jeg havde haft omkring, hvad er normalitet, og hvad er normalitet ikke, og der brugte jeg kollektivet som behandlingsform: de alternative børne- og ungdomsmiljøer.

Det starter fra om morgenen, hvor man sidder rundt om et bord, og det bord er enormt stort. Du er nødt til at være social fra starten af. Der er en, der siger: "Jeg vil godt have sukkeret". Der sker bare noget hele tiden. Bevægelser om at gøre noget, at gøre noget sammen med andre. Man kan se nogle resultater. Ingen problemer med at forklare de ting, der skete overfor de unge.

Det var noget med, at hvis der var en konflikt, så skulle man tage den på en måde, at hvis de ikke gad arbejde: "Så kan det være, at her til vinter er der ikke varme inde i dit rum. Det er nødvendigt, at vi skal lave det brænde". Det var virkelig godt. Jeg har bagefter tænkt, at jeg gerne ville bo i et kollektiv, måske ikke lige netop der. Jeg kontakter dem stadigvæk engang imellem og besøger dem én gang om året.

Men jeg ville godt bo sammen med mennesker, som jeg havde tillid til, som jeg ved laver nogle ting, som musik og sådan. Der er jeg kommet til nu.

Det herinde bryder også sammen (huset skal rives ned), og så skal der ske noget andet. I løbet af de sidste halvanden år har jeg diskuteret med trommeslageren i gruppen og hans pige, om at vi flytter sammen. Det er vi nået frem til.

Flere af os herinde har snakket om at bo ikke så langt fra hinanden, eller måske flytte ind i en lejlighed. Altså, det at man snakker om tingene, det er enormt vigtigt, hvor jeg nu ved, at det er vigtigt at få styr på mig selv, hvad jeg føler i forhold til de problemer, hvordan jeg kan få dem løst på den bedst mulige måde.

sp: Har du nogen ideer om, hvordan du kunne være blevet behandlet i stedet for at være derinde?

sv: Ja, der er skrevet speciale om 2 forskellige psykiatriske behandlingsformer, hvor det er helt klart, at det er det med naturen, og det at have flere ting at lave, altså, noget med at hvis det bliver lidt trægt med at sidde og snakke om nogle ting, så kunne man måske gå ud i haven og lave noget sammen;

gå ud og grave i haven, og så kan vi se på det engang imellem, se ting der udvikler sig, noget der gror.

Det kan godt være at herinde på Vesterbro, at man ikke ser det så ofte. Det er ikke hver dag, jeg ser solen gå ned. Det er faktisk sjældent. Det er en enorm befrielse at tage fra byen og ud til land.

Der er en hel del ting, der er blevet løst meget godt. Min søster flyttede fra den fyr, som hun boede sammen med, og er nu flyttet til Slagelse sammen med en anden fyr. De er meget hyggelige, så dem tager jeg ned og besøger engang imellem. men hun var en virkelig støtte undervejs, for hun kunne godt se, at jeg havde mange problemer, både i forhold til de ikke rigtige kærlighedsforhold, som jeg havde engang imellem. Altså, den seksualitet, som i virkeligheden ikke var der på nogle tidspunkter, men alligevel også var der.

Jeg fik først et forhold, da jeg var 24 år, hvor det var et længerevarende forhold. Det er vigtigt at bruge sin krop og give følelser videre, og selv få nogle igen. Det fornemmede jeg også i kollektivet, hvor man skulle røre ved hinanden.

Når man så kommer på seminariet, går alting hurtigere, man bearbejder enormt mange behandlingsformer, og gør det ret overfladisk, og går ikke helt ned. Det har jeg så selv gjort, fordi jeg interesserer mig for det. Nu arbejder jeg på en døgninstitution for unge vidtgående mænd mellem 18 og 30 år.

sp: Vidtgående?

sv: Ja, altså åndssvage. Det hedder det i dag. Vidtgående fysiske eller psykiske handicaps.

Det fik vi at vide meget nøje, da vi gik op til eksamen, at når vi skulle skrive den socialhalløjsa, altså, man kommer op i sociale fag: bistandsloven og alt det der. Det skal man bare kunne.

sp: Har du nogle søskende, andre end din søster?

sv: Ja, jeg har en lillebror og en storebror. Men vi er ret splittede i den familie.

Min far og mor har altid skændtes. Det har vi kunnet leve med, altså, nogle gange har det været meget godt. De er også lidt kreative.

Hvis min far ordnede sin motorcykel, så var jeg med til at lave den. Han havde også nogle fugle. Dem passede jeg da også. Jeg var med i det hele.

Men der var nogle enorme brydninger i familien. Min far er lidt halvtosset engang imellem. Æblet falser jo ikke langt fra stammen.

Det er sgu en meget beskyttet tilværelse, jeg har haft. Der har været problemer, enormt store ind imellem. Det har de fleste jo haft. Det har været meget som gennemsnittet.

Min mor er rengøringsassistent og har været det i 100 år derinde, og hun kunne skaffe mig arbejde, så jeg nåede at opleve, hvordan hun arbejdede. Jeg arbejdede sammen med hende. Det var faktisk ret godt. Også mens jeg studerede, da var jeg med til nogle rengøringsjobs.

Selvfølgelig når man går på RUC, så er der det hus, jeg var i, men der var bare overmajoritet af kvindegrupper. Virkelig bevidste kvindegrupper. Der skulle ikke meget til, før man fandt ud af at bevare sig selv.

Man læser også de andres projekter. At blive konfronteret med alle de ting, det er skidegodt. Man får et forhold til, hvad

kvinderollen er og kan ligesom se tilbage.

Nå, det var lidt stygt. Nu går farmand ind på divaneseeren, og så skal vi andre stå og vaske op. Selvom man inderst inde godt ved, at han måske har haft et hårdt job. Men det har mor også. Hun har været på arbejde, godt nok kun det halve af tiden, at han har været, men får alligevel en arbejdsdag derhjemme også. Men der er ikke så mange ting i det: *min* mor lærte os at lave mad, for det var sgu nødvendigt, hvis *min* mor var syg på et tidspunkt.

Hun havde struma og var indlagt i længere tid, og hun havde også noget med underlivet. Så var det os, der skulle lave maden, til far kom hjem. Men vi ser ikke hinanden i dag, fordi ---. Jeg ser *min* søster meget.

sp: Er det en store- eller lillesøster?

sv: Det er en storesøster, og jeg har også en storebror. Ham lavede jeg noget med på et tidspunkt.

Han fotograferer meget. Men han var indenfor militæret, og så skulle han lave billeder til dem, og så var jeg med til at lave billeder. men det var ligesom om, at han blev mere og mere borgerlig. En mærkelig type egentlig, som jeg ikke rigtig kan identificere mig med. Jeg synes, at han meget mere ligner *min* far og mor. Det, der sker, når man styrer ind i en uddannelsesproces, det sker allerede ved H.F. endda før, altså, jeg får meget mere viden, end de har, og skal forklare dem situationen, men hvor *min* far fuldstændigt fornægter nogle af de ting, jeg kommer med. Så når vi diskuterer derhjemme, så er det noget med, at dem der har ret, det er dem, der råber højst.

På et tidspunkt var det sådan, at når vi fik for meget at drikke, så skulle vi lige prøve kræfter. Det var da meget sjovt.

sp: Kunne du klare din far?

sv: Ja, jeg kom jo tidlig i lære, som Skjold Burne-bud, og løftede kasser op; det giver armkræfter.

Han skulle bare tjatte til mig, så kunne jeg ramme ham på skulderen. Det lod man da være med.

Altså, deres opdragelsesmetoder har ikke været tærsk og belønning. Det de har brugt, har mere været indsigt i, hvad de selv gik og lavede. men samtidig har de haft de der skænderier, og på nogle tidspunkter har det været uløseligt, og hvor jeg står og snakker med *min* mor om, at: "Det du egentlig skulle gøre, det er, at du skulle lade dig skille fra ham". "Jamen, det kan jeg jo ikke. Hvad skal der ske med den arme stakkels mand. Han kan jo ikke engang koge et æg".

Det har været rigtigt for den generation. De er i 60-erne. Deres måde at fordele arbejdsopgaver på, den har været sådan. Den har været ganske almindelig. Det, at man bliver gift, så lever man da sammen hele livet. Man kan ikke bare stille sig op og sige: "Her og nu vil jeg bryde med alle de her ting, og det jeg har lært, det skal I fandeme også lære. Nu skal I bare høre". Det sker ikke sådan. En udvikling sker ikke sådan. Det er noget, der stryger ind fra generation til generation.

sp: føler du selv, at du har haft svært ved at blive accepteret på en eller anden måde? Det, du har gjort, har det været godt nok?

sv: *Min* far blev stikåndssvag, da han fik at vide, at jeg skulle starte på Roskilde. for det var noget politisk, rigtigt poli-

tiske Selv var han lidt farvet, men det kunne være lidt til Fremskridtspartiet eller lidt den anden vej.

Det var sgu ligegyldigt, hvilke argumenter, der blev brugt. De kunne sgu da godt se, at det var noget forbandet svineri med alt det papir, der blev brugt.

Nogle af de argumenter blev brugt, men de blev kørt hurtigt ned, fordi det var de overvejende argumenter, når vi diskuterede, og jeg kan bare ikke snuppe sådanne argumenter. Dem får han bare ikke lov at fyre af. Så engang imellem har min far altså været undertrykt i de meninger, der kommer frem.

Men han er god nok. Han gjorde det, at i en alder af 60 år, fik han sig udlært, som maskinarbejder, hvor han havde været udlært som skrædder. Så har han gået og været specialarbejder i enorm lang tid ude på Atlas. Så jeg synes, at det var godt nok klaret.

sp: Er der meget stor forskel på jer søskende? Nåh ja, i hvert fald på dig og din storebror. Du virker meget følsom?

sv: Ja. Alle sammen har noget med at blive enormt ophidsede. Men i de senere år er det faldet lidt af på det. Man bliver mere og mere sløv.

Når man er socialpædagog, så er der bare en enorm masse ting, der skal udredes med de mennesker. Så når Jeg kommer hjem, slapper jeg af. Det er helt sikkert.

Men der er den forskel, at min storebror, han er direkte borgerlig. Det er 3 - 4 år siden, hvor de rigtige heftige diskussioner var. Da var han helt ekstremt borgerlig.

Bare at nævne ordet socialdemokratiet eller DKP: " Ah, du er jo bare kommunist. De er bare pissemisundelige på, at folk har fået noget ud af tilværelsen". Rigtig gennemsyret borgerlig. Og jeg havde læst enormt meget om alle de der borgerlige holdninger. Så den fik ikke for lidt.

sp: Hvad laver han. Er han stadigvæk inden for militæret?

sv: Det er han strøget ud af. Det har hjulpet gevaldigt på det. Nu laver han uddannelsesprogrammer til noget med data og video. Han er blevet mere og mere rimelig.

F.eks. har han lavet et projekt, hvor der var nogle journalistelever, som skulle lave noget om Vesterbro, så ringede han sgu da til mlg og spurgte, om jeg ikke kunne lave noget musik til det. Det synes jeg, er godt nok. Men jeg ser ham en gang hvert halve år.

sp: Nå, men I hader ikke hinanden?

sv: Nej, det har jeg det ikke med. Jeg bærer ikke nag til nogen.

sp: Det er en god egenskab.

sv: Men det kan godt køre op i mig alligevel. Jeg kan da godt blive sur på Pelle Jarmer, hvis han mener, at Hudegården skal nedlægges.

Jeg kender hans adresse. (Latter)

sp: Noget af det, vi selvfølgelig også er interesseret i er, har du nogen fornemmelse af din egen opdragelse. Har der været noget med bouble blind.

sp: Altså, om der har været sagt ét og ment noget andet, så du er blevet forvirret?

sv: Det er kun min holdning. Jeg synes sgu at deres form for opdragelse har været konsekvenspædagogik på mange måder. Det kan

jeg se nu.

Der kan måske godt være det, at min far f.eks. kunne blive sur over en ganske lille ting: søndagsægget, der var kogt forkert. Det syntes jeg, var enormt flippet at hidse sig op over sådan nogle ting. Det kunne godt danne nogle konfrontationer.

Men jeg nåede i løbet af den tid, Jeg boede hjemme, mens jeg gik på H.F., der nåede vi sgu at få snakket sammen, inden jeg skred fra hjemmet, om en hel bunke, og de har ændret sig noget. Selv min mor.

Når nu alle ungerne forlader reden, hvad skulle hun så tage sig til. "Så begynd da at male". Hun er gammel dekoratør, men holdt op med det. Så maler hun billeder. Det er ikke svært med opdragelse af dem, synes jeg, ikke sådan med at det har været modsætningsfyldt, fordi måske har vi fået lov til ret mange ting, altså, sådan noget med at få lov til at drikke i en tidlig alder. "Hva'- fan', han skal jo løbe hornene af, inden han kommer hjem", så det synes de nok kunne være meget sjovt.

De vidste også, at jeg røg tjal. Det fortalte jeg da også.

sp: Det kunne de ikke lide, vel?

sv: Nej, er du tosset.

sp: Hvordan reagerede de på, at du var indlagt?

sv: Min far var med Atlas. De har en venskabspagt med sovserne, Sovjetunionen. De var sgu oppe og se på en fabrik på et tidspunkt. Han var deroppe en måneds tid. Det var i den tid, jeg var på den lukkede afdeling.

Min mor troede, at jeg havde gjort noget galt. Hun kunne ikke forstå, hvad det var. min far brød sammen, da han kom hjem og fik det at vide. Også den øvrige del af familien. De troede, at det var noget med stofferne. Men det var det egentlig ikke. Jeg tror, jeg har haft et meget godt forhold til det. Jeg har kunnet sige stop, og det prøver jeg selvfølgelig også på at få mine kammerater til. At bearbejde dem.

sp: Hvad mente psykiaterne, at årsagerne var til sygdommen?

sv: Jeg var selvfølgelig inde og snakke med dem bagefter og spurgte om, hvad de kunne betegne det som. men de ville kunne sætte noget på med skizofreni af en art. De mente også, at det var noget forbigående. De ville ikke kunne sætte noget direkte.

Der var jo enormt mange problemer, og jeg havde også fortalt om de problemer, der var opstået.

sp: Kan man tale om selvsuggetion?

sv: Ja, det er klart, at når man får sådanne oplevelser, som er ekstreme, og nogle af dem var farlige, dem sagde jeg også nej til. Nogle af dem kunne jeg ikke lide. men jeg fik en holdning til nogle af tingene. Den bearbejdning at lade dem være, er også en eller anden form for nysgerrighed, som er indgroet i mennesket, som man nok ikke slipper. Nogle af tingene vil jeg sgu da gerne have tilbage igen. De kommer ikke bare. De ekstreme billeder jeg går og laver engang imellem, hvor jeg kan se ting, som mange andre folk ikke kan.

Det er noget, der er der, og så kan jeg forklare, hvad det er og lave historier omkring det.

Det er noget, som alle gør nu. Den form for kreativitet, den er accepteret. Det er mere accepteret, at man kan få en ophobning af galskab, nogle oplevelser, som ikke rigtig kan de-

fineres.

Den krise, som jeg får, som 22 - 23-årig, meget af det er at bearbejde de der socialisationsprocesser. Bearbejde mig selv som menneske, finde ud af: "Hvem er jeg?", hvor man stopper op, hvis man er færdig med et arbejde, får en ny arbejdsplads.

Der er perioder med "Hvem er jeg?". På de tidspunkter har jeg ikke haft en bearbejdning af de komplekser af problemer, der har været. Det er i hvert fald lidt. Den har jeg nu, hvor jeg kan tage en distance til, og ved enormt meget om nogle ting, hvis nu der kommer nogle tanker, så kan jeg kategorisere mig selv. Det er selvfølgelig meget fedt, men hva'fan' bliver det til (ha), hvis man ikke bliver lidt tosset engang imellem. Altså, bryder ud af den hverdag, som er så -. Det bliver for kedeligt.

sp: Det er også noget med at turde bryde normalitetsbegreber. Det tør man måske godt gennem galskaben, ellers bliver det for farligt at bryde normerne?

sv: Det er sådan noget man arbejder med på seminarerne. Jeg har en praktikant. De laver noget spændende med at prøve at bryde normaliteten. Prøve det at være centrumsfikseret, hvor de tog over med Sveriges-båden, og så havde de nogle, der var observatører; en der skulle være skuespilleren, altså, fordelte nogle roller.

Så skulle han gå rundt og snuppe kager fra bordene og se lidt mærkelig ud. Hvor man selv får centrumsfikseringen ind på kroppen. Det er noget man kan bruge noget af, det at prøve at forandre sig selv. Det er enormt vigtigt at forandre sig selv hele tiden.

Altså, hvis jeg kunne komme til det, ville jeg flytte om en gang om måneden. Det er heller ikke så svært med ølkasser. (ha)

sp: Det kunne jeg slet ikke klare, at flytte om hele tiden.

sv: Nej, det gør Jeg heller ikke. Men jeg kan godt lide at gøre det engang imellem. Det er noget, man finder ud af med sig selv, hvordan har jeg det i forhold til mine omgivelser? Hvad vil jeg bruge dem til, eller hvad ser jeg i dem? Hvordan kan jeg leve med dem? Nu er det musik, der betyder enormt meget. Det har det altid gjort.

sp: Men lægerne kunne ikke rigtig finde ud af eller sætte et eller andet bestemt?

sv: Det har de nok kunnet. De har gjort det på den måde, at den behandling jeg fik med Trilafon, den er så almindelig inde på Kommunehospitalet, at det får bare alle, der kommer derind, og man ved egentlig ikke rigtig noget om, hvad det er, der sker. man ved bare, at man kan konstatere, at Trilafon kan bruges til noget.

Det de naturvidenskabelige læger allerhelst vil, det er at kategorisere problemerne helt ned i små bokse og sige: "Her har vi lige det nervecenter der. Hvis vi giver den pille der, så er det problem løst". Sådan er det bare ikke.

Om man så kalder folk neurotikere, skizofrene eller hvad, jeg tror ikke, at der på noget tidspunkt er, at man kan sætte sig med en kasse og sige, at det her er et firkantet problem. Det kan man ikke, tror jeg.

Så er det, man skal angribe den borgerlige psykologi, og den måde man gør det på, er ikke som ved kapitallogikken, at man analyserer samfundet ned fuldstændig i petitesseagtige proces-

ser.

Jeg tror meget mere på handlingen, at man selv tager stilling til, hvad det er for nogle ting, der skal gøres. Hvis jeg skulle vælge en behandlingsform, så ville det være noget á la distriktspsykiatrien. F.eks. det italienske projekt, der kører, hvor folk, som ikke har turdet sige noget, bliver tvunget ind i situationer, hvor de skal tage stilling til, hvad fanden det er, der foregår omkring dem. Ligesom selv komme med forslag til handlinger. Det er ligesom den måde, man bryder den virkelighed, man har fået skabt omkring sig, som ikke fungerer rigtigt, fordi den fungerer ikke med krop og hjerne. Det fungerer ikke sammen.

Det gør vel også forskel, om man er skizofren, eller om det er en neurose, hvilken form for behandling, man skal have?

sv: Ja, ja, men der mener jeg i hvert fald, at det kan godt være, at man kan sætte ned på papiret og sige, altså kategorisere neuroserne, grænsepsykose og grænseneurose, eller hvad det nu kan være: "Du ligger der eller der".

Men jeg tror ikke på, man kan sætte sig ned, altså, Kraepelin har gjort det ud fra, at han har set måske flere hundrede tilfælde, men som har været forskellige, og så har han kategoriseret dem. Men der vil hele tiden være fælles træk, og de fælles træk er noget om, at de er placeret indenfor de samme rammer, de samme fysiske rammer.

Det fælles træk, som galskaben har, det er, at den er uarbejdsdygtig, når den er der. Ligesom åndssvage. Dem kan man ikke bruge i produktionsprocessen. Det vil tage enormt lang tid, hvis de blev sat ind på en fabrik. men jeg ville heller ikke kunne se formålet med at gøre det.

sp: Ikke andet end at de åndssvage måske kunne have et mere tilfredsstillende liv. Føle at de har en normal hverdag?

sv: Ja, det er også det, man gør, når man laver beskyttede værksteder. Det skal ligne det at være normal.

"I dag tager jeg mine sokker på, det er fuldstændigt normalt. Og Jeg tager min normale skjorte på. Jeg går normalt ud i byen og tager den normale bus. Jeg kommer normalt hen til arbejdspladsen. Det er normalt at komme til tiden. Jeg er normal, fordi jeg nu står her på arbejdspladsen, og nu ved jeg hvad der skal ske. Det er normalt".

De gør nogle ting, altså, mennesker, som på en eller anden måde ikke kan acceptere de ting, der er. De gør nogle ting som er anderledes; handler uden for virkeligheden.

I vores samfundsmæssige arbejdsdeling ved vi alle sammen, hvad vi skal lave. Den måde vores samfund fungerer på, det er, at vi alle sammen har fået tildelt en arbejdsopgave i samfundet. Eller også skal vi ikke lave noget, og så får vi en urimelig lille løn.

Men det system vil ganske langsomt blive nedbrudt, når folk sætter spørgsmålstegn ved nødvendigheden af, at samfundet skal fungere på denne måde, og at det godt kunne være på en anden måde.

Hvem siger, at samfundet ikke kunne fungere uden penge. Det er det mest vanvittige, der er blevet opfundet. Det er også opfundet i tidernes morgen af nogle fuldstændigt gale konger, som gik fuldstændigt bersærk og drak fluesvamp, eller hvad fanden de gjorde, og gik ud og klaskede nogle mennesker ned.

sp: Sagde behandlerne noget om, hvad de mente, der var skyld i, at du blev syg?

- sv: Nej, man forklarer selv sin sygdom. Det man skal nå frem til, når man er på en lukket afdeling, det er, at man skal have en sygdomserkendelse. Først når man har sygdomserkendelsen, kan behandlingen gå i gang. Men behandlingen er den samme uanset, hvordan

- sp: Behandlingen er jo gået i gang, i det øjeblik man træder ind ad døren.
- sv: Ja, men der hvor de har deres grænser for, hvornår behandlingen går i gang, det er, når patienten har en sygdomserkendelse, der siger: "Jeg er syg". Det skal man kunne sige.
- sp: Patienten skal selv erkende det?
- sv: Ja, det er det, der helst skal siges. De berømmelige ord. "Jeg er syg".
- sp: Skal man sige dem?
- sv: På en måde tror jeg, at det er det. "Du er syg". "Nej, jeg er ikke syg". De bliver bare ved og ved. "Du er syg". "Nej, jeg er ikke syg". Altså, det er klart.
- sp: Det må man jo næsten kunne overbevise en finansminister om, bare man siger det mange gange til ham?
- sv: Ja, ja, indoktrinering gennem mange år.
- sp: Mente de, at det var de samme ting, som du. At det var på grund af alt stresset og eksamenspres?
- sv: Ja, vi nåede aldrig ned til at diskutere enkeltheder, fordi det gad jeg jo ikke.
Det er borgerlige mennesker, og min holdning på det tidspunkt var, at de var fandme for dumme. Systemet var for dumt. Jeg syntes, der var så meget dumt i systemet, der ikke fungerede. Jeg vidste da godt noget om, hvordan jeg kunne tænke mig, at nogle af tingene skulle se ud. Sådan ser de bare ikke ud, og det måtte jeg så acceptere. Alene det at man når til det tidspunkt at acceptere, at sådan er samfundet, så begynder man at resignere, og det er sådan noget, man skal lære at leve med. Man får ikke gennemført tingene her og nu. Men den handlingsform jeg havde, at måske kunne der ske noget, hvis jeg gik ud og sagde: "3-1-4-5-2", til kontornusseren, der sidder der og kører i tog på vej til Roskilde, hvem fan' ved. Det gjorde der bare ikke. Der skete ikke noget.
- sp: Man skræmmer vel også folk?
- sv: Ja, det må man sgu da håbe på.
- sp: Ville du hellere have undværet den indlæggelse, eller var du glad for, at du var indlagt?
- sv: I dag kunne jeg nok have fundet ud af, at hvis der havde været nogle mennesker, der havde vidst noget mere om, hvordan man behandler folk, så havde de nok fundet et sted ude på landet til mig, hvor jeg kunne slappe af, fordi det var både arbejdspress og problemer og alt muligt andet lort. Men jeg tror, at hvis jeg havde fået ferie og var blevet sendt til det græske øhav, så var det gået lige så godt. Det er jeg ikke i tvivl om.

Jeg tror ikke, at de piller er til særlig meget, og netop der hvor jeg arbejder nu, går vi også ud fra, at det man går, det er, at de helst skal gå uden piller. Vi fjerner dem så hurtigt vi kan. De eneste man selvfølgelig ikke kan gøre det med er epileptikere, hvor det er livsnødvendigt med medicinen. Der er nogle ting, hvor man må sige, at det er meget godt med den naturvidenskabelige medicin. Der er til gengæld en hel bunke ting omkring psykiatri, der er totalt misforstået.

sp: Der er noget om, at når du har været indlagt, så er du også registreret i politiets kartoteker. Hvordan har du det med det?

sv: Jeg tog ind og snakkede med dem, for når man skal søge arbejde indenfor Københavns Kommune og Amtskommune, så skal man komme med en straffeattest, og jeg spurgte dem, hvad der var med det. Der var ikke noget, der blev registreret.

sp: Så du har en ren straffeattest?

sv: **Ja.**

sp: Du har jo heller ikke begået noget kriminelt?

sv: Nej, det kunne jeg jo ikke i sagens natur. Det var kun en gang flip. Jeg smadrede en rude godt nok.

sp: Arh! Ville du ud?

sv: Nej, jeg skulle bare gøre et eller andet.

sp: Jeg er sørme lige ved at tro, at vi har fået besvaret alt det, vi ville spørge om.

sp: Nogle vise ord?

sp: Nu har vi ikke bestilt andet end at sige vise ord her, i jeg ved ikke hvor lang tid.

sp: Hvad er så bedst: at være gal eller være normal? (latter) Det lyder som om, det har været meget sjovt alt sammen.

sv: Det med hængninger, der fornemmede jeg inden den gale periode virkelig mange hængninger, som jeg har fået brudt enormt meget ned. Det er sundt, det går på engang imellem.

sp: Men den har da været svær at bryde, den onde cirkel du har været inde i. Der skal da noget til. Det er der da ikke ret mange, der gør. Der er mange, der hænger fast, når først de er inde i det. Altså, er blevet gale. Måske på grund af den måde vi behandler folk på?

sv: Der er flere ting i det, hvor jeg ved noget om at komme tilbage til virkeligheden. Jeg ved noget om at løbe, noget omkring reflekser, som er enormt vigtigt. Nu gør jeg det, så skal den sige noget heroppe. Der er et træ, så skal jeg løbe forbi det. Da jeg arbejdede på Sundbyvang, prøvede de at køre sådanne løbeprojekter med åndssvage eller dybt psykotiske. Jeg arbejdede med en stang-psykotisk ung mand, som var på 0-3 års stadiet. Han var 28 år. Han slog sig selv. Bankede hovedet ned i bordet. Bed sig selv. Jeg prøvede også med ham. Vi løb og svømmede. På Sct. Hans har der også kørt et løbeprojekt, hvor man har taget folk, som er sindssyge, eller ikke har det så godt med sig selv.

De blev sat til at løbe næsten 10 km om dagen, hvor man så registrerede, hvis de f.eks. skulle tegne et menneske, hvordan de tegnede det i starten og senere -- (En motorcykel starter og laver en øredøvende larm) Men der var det ved at arbejde på Sundbyvang at se mennesker, som i den grad er langt væk fra virkeligheden, at se sengeliggende, at den eneste form for livstegn, det er måske en hånd, der bevæger sig lidt engang imellem.

Og så den specielle person jeg prøvede at køre med. Bare det at der sker lidt engang imellem, det er man pisseglad for. Men når han virkelig slog sig selv og skreg på gangen, hold kæft, hvor fik man medlidenhed med ham. Man skal ligesom overvinde de tærskler i sig selv og sige: "Det er ikke kun medlidenhed. Nu må Jeg prøve at køre ind der, hvor der sker noget".

Det holdt jeg også kun til i 3 mdr., så var det færdigt. Det var fandeme hårdt arbejde. Også fordi de har en hel krop. Man skal have dem op. Give dem tøj på. Så skider de i sengen.

Så er det godt arbejde, det jeg har i øjeblikket. Stille og roligt.

sp: Nu det andet, hvor du siger, det er en hel gruppe. Det er også noget med, at der bliver brugt for få ressourcer, ikke? Der bliver ikke brugt nok til at hjælpe den slags mennesker. Det er også billigere, at de ligger i deres seng, end at man skal arbejde med dem?

sv: Ja.

sp: Der er vel også nogle, der er så retarderede, at det er håbløst at arbejde med dem?

sv: Ja, du kan bare ikke komme videre. Ja, det kan du måske. Indstillingen skal jo være, at måske kan man nå det endnu. Der var en fra Andersvænge, en institution ved Næstved, med meget svært fysisk-psykiske handicappede, som snakkede om aktiv dødshjælp. Men når der er liv, så er der liv, og så er det registreret af omgivelserne. Jeg kunne sgu ikke få mig selv til det.

sp: Nej, slå dem ihjel?

sp: Det ville være en grov konsekvens: kan det ikke gå fremad, så -

sv: Vi mangler penge her i samfundet. Den eneste måde vi kan få penge på er, at vi fjernede alle pensionisterne. (ha)

sp: Nej, det er nemlig en meget farlig tankegang: hvem skal bestemme over, hvem der skal have lov til at leve.

sv: Men når man arbejder med psykiatri. Det er også et spørgsmål, hvor man hele tiden bearbejder ens tolerancetærskel overfor folks oplevelser. De er vidt forskellige. Den historie, jeg kommer med, vil være vidt forskellig fra den en anden kommer med. Den andens vil måske være mere farverig. (ha)

sp: Jeg synes ellers, at din har været farverig nok. (ha) Men det kan være ud fra vores fattige opfattelser af, hvad der er farverigt.

sv: Ja, jeg har nogle gale historier her. Jeg ved ikke, om I kender denne "Jeg er Gal!" Det er ni personer, der beretter. Der er

nogle af dem, der er helt fine.

Men jeg tror, det vil være svært i vores samfund at acceptere netop ophobningen af enormt mange energier, og så at skulle samtidig eksistere sammen med andre mennesker. Det vil blive svært at bruge.

Jeg tænkte på et tidspunkt, at det skulle være noget med, at der måtte være behandlere med enormt meget gang i også. Spontanteatre, bytte ting, virkelig handle. Bare det selv at lave noget.

En af mine holdninger til kunsten er : jeg er skabende. Det er enormt vigtigt. Nu om dage, selv legetøjet, det er helt perfekt. De får ikke lov at lave en skid, vel?

Og så vil man nedlægge sådan en byggelegeplads. Fuldstændigt vanvittigt. Hvor man kan sidde og lege i mudder og sætte et lille bræt ud, så er det et skib. Det børn har enormt meget brug for, er at kunne sammenligne ting, altså, lave historien om, at en pind kan flyde på vand. Det at de selv gør erfaringen, at noget kan flyde på vand. En sten, den plumper ned og sprøjter op. Det er noget med mængder, der ryger ned i andre mængder. De får ikke nok associationer til den dag, de går i.

Jeg kan sgu godt se det samfund, der kommer. Hold kæft, hvor bliver det uhyggeligt.

Derefter forløb de sidste 10 min. med løs snak om teknologi, kulturimperialisme, traditionsbrud, spektralanalyser, o.a.

